

1947 MÁJUS 1

Irta: Steinfeld Sándor

A világ dolgozó népei idén az ötvennyolcadik május elsejei ünnepet tartják. A munkásosztály nemzetközi összetartását kinyilatkoztató napot, a harcok seregszemlék oly sokszor vértől öntözött napiját a lankadatlan küzdelem az egész világ dolgozóinak ünnepévé avatta. Május elseje pirosbetűs napja az egész földkerekség minden kalendáriumának. Ezen a napon megáll a munka a föld felett, a föld alatt és ünnepi öitőzetben kivonulnak az uccára a minden értékek megteremtői — a városok és falvak kétkézi és szellemi munkásai, hogy az együttérzés és összetartozás jegyében tüntessenek a boldogabb jövőért. A már fölszabadultak alkotó erejük eredményeit mutatják be és fogadalmat tesznek tovább folytatni a honfoglalás és országépítés diadalmas útját; a szabadságukért és jogaikért még küzdeni kényszerülők, hogy számot vessenek fölkészültségükkel, hogy új lendületet és hitet merítsenek a dolgozók harci készségének és erejének kiapadhatatlan forrásából. Mindannyian azonban elküldik forró üdvözlőket a Szovjet Szövetség népeinek; Marx, Engels, Lenin és Sztalin nagy pártjának a Bolsevik pártjának, a világ dolgozói nagy vezérének és tanítómesterének Sztalinnak.

Hazánk népeinek idei május elsejei ünnepét a fölemelkedés győzelméi, a tervgazdálkodás, a boldogabb jövő emberéhez illő társadalom kiépítésének megindulása jelzi.

Mint a fegyveres harcban; egységesen, egy akarattal, Titó marsal vezetése és csillagos lobogója alatt halad hazánk a világnak példát mutató, óriás erőfeszítéseket követelő, nehéz, de diadalmas úton.

Teljes évszázadra volt szüksége a nálunk gazdagabb államoknak, hogy a dolgozók vére, könnye és élete árán fölépítsék függetlenségük alapját, támaszát — nehéz iparukat. Mi ezt a célt a történelemben eddig még nem tapasztalt rövid idő alatt akarjuk elérni és el is érjük.

Elérjük, mert egységesek vagyunk és áldozatkészségünk határtalan, mert áthat minket a tudat, hogy magunknak építünk, a magunk javát szolgáljuk, a magunk függetlenségét teremtyük meg. Tudjuk, hogy a fejlett ipar, elsősorban a nehéz ipar nélkül nincs függetlenség. Tudjuk, hogy az annyi vér és szenvedés árán kivívott szabadság megszilárdítása ezt követeli. Tudjuk, ha hazánkat erőssé, szabadságunkat biztossá akarjuk tenni, ha nem akarjuk nyakunkat a nemzetközi reakció jármába hajtani, be kell fejeznünk a fölszabadító harccal megkezdett nagy művet.

A gazdaságilag elmaradt Jugoszlávia erős iparú, fejlett mezőgazdasággal rendelkező országgá kell, hogy váljék a legrövidebb idő alatt. Lelkesít bennünket és akadályokat törő, hegyeket ledöntő tetterőt kölcsönöz, hogy mellettünk áll és segíti munkánkat a Szovjet Szövetség és velünk együtt éreznek a világ demokratikus erői. Azok, akik békét, tartós, biztos békét akarnak és gyűlölik az új háborút gyújtogató imperializmust.

Óriás feladatokat vettünk magunkra, de csakis ezen feladatok méltók hozzánk, méltók a dicsőséges fölszabadító harc áldozataihoz, hagyományaihoz és vívmányaihoz. Bányák és kohók, gyárak és utak, hajók és vasutak, tudományos intézetek, szakiskolák várnak a fölépítésükre. A termőföldek a mi traktorainkra várnak, a mi mezőgazdasági gépeinkre.

Mindannyian szebb életet akarunk. Nagyobb darab kenyeret, jobb ruházatot, több könyvet, tanulást, amit egyedül csak saját munkánk és

a békés biztonság adhat és amit csak ezen az úton érhetünk el. Az áldozatok és nehézségek nem riaszthatnak bennünket vissza. Ellenkezőleg, új lelkesedést és elszántságot kölcsönöznek. Az áskálódókat, az ellenséget eltíporjuk, mert a dolgozó és a maga javát építő nép nem tűri és nem engedheti meg, hogy hitvány árulók megakadályozzák a maga és gyermekei boldogabb élete építésének nagy művét.

A Szovjet Szövetségen kívül ilyen föladatokat még nem vállalt nép és nem is vállalhatott, mert nem volt szabad, mert az elnyomatás béklyóját gúzsba kötötték alkotó, teremtő erejét, mert amit teremtett, másnak készült, más javát szolgálta.

Hazánk népeit, minket a legjobbak vezetnek, a nép legjobb fiai. Dolgozók, mint mi, akiket nem a születés, a gondviselés, vagy isten kegyelme emelt az ország élére, de képességeik és a mi akaratunk. Titó marsal bátor és körültekintő vezetésének gyümölcse az új Jugoszlávia, a világ dolgozóinak második hazája. Az Ő vezetése alatt hajtottuk végre a háború utáni ujjaépítés sokszor végrehajthatatlannak tetsző föladatait és Ő vezet bennünket az iparosítás és villamosítás tervgazdálkodásán keresztül új célok megvalósítása, új világraszóló diadalok kivívása felé.

A Szovjet Szövetségen kívül csak nálunk lehetséges, páratlan lelkesedés és kitartó állhatatosság, a versenymunka győztes szelleme uralkodik ma hazánk minden üzemében, a gyárakban úgy, mint a földeken és válik egyre inkább általánossá. Ez a szellem Titó marsal vezetésének eredménye és egyúttal biztosítéka az elénk tűzött és általunk vállalt föladatok határidő-előtti, maradéktalan végrehajtásának.

A versenyszellem párhuzamosan emelkedik politikailag érettebbé válásunkkal. Egyik a másiknak kiegészítője, támasza.

Május elsején kivonulva az utcára tüntető meneteink munkájuk eredményeit ünneplik. Gyáraink élén rohammunkásaink viszik a zászlót és öles betűk hirdetik a többet és jobbat termelés dicsőséges lendületét. Falvainknak május elseje az elvégzett vetési munkálatok ünnepe.

A magyar dolgozó mindenben megmutatta, hogy Titó Jugoszláviáját a maga hazájának tekinti és büszke arra, hogy résztvesz az új társadalom épületének megalapozásában, büszke arra, hogy polgára a világ dolgozóinak második hazájának. Hazánk a teljes emberi és nemzeti szabadságot biztosítja minden dolgozóinak. Gondját viseli kulturális fejlődésünknek, amely olyan széles alapokon nyugszik és olyan lendületű, mint a Szovjet Szövetséget kivéve sehol a világon.

Május elseje ünnepe Vajdaság soknyelvű, egyszívű dolgozó népe alkotó és teremtő szellemének, közös akarásának és harcának az éketverő, mézes-mázás szavú reakció ellen a boldogabb jövődjéért.

Együtt haladunk kéz a kézben, váll váll mellett, közösen hazánk többi népeivel, akikkel egyé, testvérekké lettünk és akikkel együtt vállaljuk a nagy feladatokat és akikkel egybeforrva hajtjuk azokat végre legyőzve minden akadályt.

Mi jellemzi a mai május elsejét?

A győzelmes fölzsabadító háborút követő béke megalkotása.

Két tábor ma a világ. De ezt a két tábort nem kitérkepezett határmeggyék választják el egymástól. Nem a Nyugat és Kelet, ahogyan azt a mohók, henyélők és kiszípolozók és érdekeik szóvivői a világgal elhitetni szeretnék. Nem. A két tábor gyepüi túlmentek a térképezett határokon.

»A világban ma két front van: a háborúra uszító imperialisták his, de veszélyes frontja és a népek óriás frontja minden országban és ezek békét akarnak.« (Titó).

Egyik tábor a vérontás rémségeit újra fölidézni akaró, új háborús gyújtogatók. Azok, akik fékezhetetlen haszonhajhászásukban nem ismernek csak egyetlen törvényt, az önis érdekeket és vágyalmuk az egész világ fölötti uralom. Számukra a háború csak hasznot, óriási hasznot jelentő válalkozás volt, amely szeréntük túlhamar ért véget. Nem érezték annak vérfagyasztó rémségeit. Hitler leveretésében nem a történelmi leckét látják, nem a szabadságszerető emberiség élniakarásának diadalát. — hanem csak egy veszélyessé vált, nem kívánatos vetélytárs el-takarítását. Egy kilométerkö számukra a világhatalom felé vezető úton. Őket és embertelen céljaikat szolgálják a minden nyelven üvöltő és uszító csatlósaik, uszályhordozóik és bérenceik, akik fölmelegítik a közelmúltból még jól ismert, hitleri jelszavakat és álelméleti tételeket a magasabbrendű fajról, a kommunizmus elleni összefogásról. A germán faj felsőbbrendűségét most az angolszász faj, az angol nyelven beszélők magasabbrendűsége, az »amerikai évszázad« jelszava helyettesíti. A »kommunizmus elleni demokratikus összefogás« hirdetése a szabadságszerető népek letörését, igába hajtását leplezi. A kis népeknek szánt járom ugyanaz maradt, csak a cégér változott. Számukra Török- és Görögország a demokrácia mintaképe. A széles tömegek jogfosztottsága, a maroknyi, külföldre támaszkodó, saját hazáját áruba bocsátó érdek-csoport nyílt terroria szerintük a szabadság igéret-földje. Eszközeik a pusztító fegyverekkel való megfélemlítés, megvesztegetés, töke beáramlás, kölcsönök, de ha kell a közvetlen fegyveres beavatkozás is. A civilizáció, a tudományok csak arra jők, hogy támogassák hódító politikájukat, hogy elnyomó eszközeik még tökéletesebbek legyenek.

Ezen az úton haladva jóbarátnak tekintik a tegnapi ellenséget, ha az hajlandó szolgálatukba állni és a háborús baitársat ellensékszámba veszik, ha az függetlenségét védeni meri és a kiszolgáltatottságból, a félgymarmati, vagy gymarmati sorsból fölemelkedni akar.

A háborúba lépéskor ezek az urak, vagy hatalmi elődeik új aranykor kezdetét helyezték kilátásba, szabadságot egyenjóságot hirdettek és az egymás megértésén alapuló társadalmi berendezkedést. Munkás jóléti intézményeket, stb. A demokratikus népek dolgozóinak erőfeszítései meg is érlelték a gyümölcsöt. De a szüretelők új intézkedései megcsúfolása a kilátásba helyezett és oly ünnepélyesen becikkelyezett emberi szabadságjogoknak.

Kik ezek az urak? A dolgozó nép esküdt ellenségei.

Azt mondják magukról, hogy demokraták, hogy a kis népek érdekeit védik a Szovjet Szövetséggel és a kommunizmussal szemben.

Mire tanítanak ezzel szemben a háború és a háború utáni idők tapasztalatai?

Anna, hogy nem a Szovjet Szövetség tör a kis népek területére, nem a Szovjet Szövetség veszélyezteti azok függetlenségét, nem a kommunisták fenyegetik a demokratikus népszabadságokat, hanem éppen ők. Vagy ki támad az Indonéz szigetek békés lakosságára, ki harcol Indonézia népe ellen, ki akarja kiterjeszteni gymarmati uralmát, ki visel Görögországban hadat a görög nép ellen? Az imperialista fináncnöke. Az USA és Angol kormányok végrehajtó szervei csak a Wall Street urainak. Az idegen földön harcoló angol, amerikai, francia hadsereg »vak eszköz a kezükben, melynek hivatása, hogy saját vérént ontsa és idegen vért ontsón, hogy megnyomorítsa önmagát és másokat« (Sztalin). Nem